

O přípustnosti takové žaloby lze mluvit jen v případech, které dovoluje zákon. Ustanovení § 39 čis. 1 ex. ř. má po té stránce na mysli na př. případy podle §§ 529, 595 c. ř. s., čl. XXIII. a XXV. uvoz. zák. k c. ř. s., podle §§ 6, 8, 12 odp. řádu, a podle čl. XVII. uvoz. zák. k ex. řádu. Pokud jde o prohlášení soudní výpovědi za neplatnou, může se tak státi ovšem v případě § 572 c. ř. s. Avšak o takový případ nejde, když žalobkyně proti soudní výpovědi nepodala námitek. Jinou však cestou, nežli tou, kterou zákon v §§ 562 a násl. c. ř. s. předpisuje, nemohla se žalobkyně domáhati prohlášení soudní výpovědi za zrušenou. Ochrany zákona na ochranu nájemníků mohla se s účinkem příznivým dovolávati jen tehdy, kdyby byla podala námitky proti soudní výpovědi, an zákon nikde nevyslovuje, že by bylo lze žalovati na prohlášení bezúčinnosti soudní výpovědi dané podle § 562 c. ř. s. pronajímatelem ohledně bytu v domě, jenž jest pod jeho ochranou. A přece jen tehdy, kdyby tomu tak bylo, byla by žaloba, o niž jde, přípustna podle § 39 čis. 1 ex. ř. Rozhodnutí čis. 6076 a 6633 sb. n. s., jichž se žalobkyně dovolává, nedopadají na tento případ, neboť jejich základem jest jiný skutkový podklad.

Čís. 7966.

Povinnost prodatele postarati se o výmaz zástavního práva, jež bylo na prodaném domě zaznamenáno pro dávku z majetku a přírůstku na majetku, předepsanou dřívějšímu majiteli domu, plyne ze zákona (§ 928, poslední věta, obč. zák.), leč že by byl kupitel převzal dluh na sebe. Lhostejno, že zástavní právo na domě bylo zaznamenáno teprve po jeho knihovním odevzdání kupiteli. Ve sporu kupitele proti prodateli o depuraci pohledávky nemá významu okolnost, že kupitel nepodal proti výměru dávky mimořádný opravný prostředek k nejvyššímu správnímu soudu, pokud se týče, že neoznámil prodateli výsledek stížnosti proti výměru berní správy.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Rv I 1431/27.)

Trhovou smlouvou ze dne 14. dubna 1924 prodali žalovaní žalobcům dům. Žalobci převzali na srážku kupní ceny hypotekární pohledávky, nepřevzaté dluhy a závazky zavázali se žalovaní vymazati. O zaplacení dávky z majetku a z přírůstku na majetku nebylo ve smlouvě zmínky. Berní správa vyměřila napotom předchůdcům žalovaných dávku z majetku a z přírůstku na majetku a doručila platební příkaz ohledně dávky, připadající na nemovitost, žalobcům. Dne 11. dubna 1925 byl povolen záznam zástavního práva pro pohledávku na dávce z majetku a přírůstku na majetku. Žalobě, jíž domáhali se kupitelé na prodatelích splnění výmazné povinnosti ohledně dávky z majetku a přírůstku na majetku, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Povinnost žalovaných, by se postarali o výmaz práva zástavního, jež na domě žalobců bylo zaznamenáno pro dávku z majetku, předepsanou původnímu majiteli tohoto domu, plyne z ustanovení § 928 poslední věta obč. zák., podle něhož prodatel jest vždy práv z dluhů a nedoplatků, jež váznou na věci. O takovýto dluh na věci váznoucí tu jde, třebaže bylo zástavní právo na domě zaznamenáno až po jeho knihovním odevzdání žalobcům, poněvadž záznamem zástavního práva bylo jen uplatněno zákonné zástavní právo pro dávku, kterým podle rozhodnutí berní správy ze dne 31. ledna 1925 dům žalobců jest zatížen a byl zatížen již, než dům byl žalobcům knihovně odevzdán. Jelikož tento závazek k depuraci plyne ze zákona, nezáleží na tom, zda se žalovaní výslovně k depuraci tohoto dluhu zavázali; byli by prosti této povinnosti jen tehdy, kdyby žalobci byli převzali dluh na sebe. To se však podle kupní smlouvy nestalo. Takový závazek žalobců nevyplývá ani z ustanovení odstavce II. bodu 4 smlouvy, podle něhož žalobci byli oprávněni zaplatiti pohledávku Marie S-ové, již převzali na srážku kupní ceny, jen se svolením žalovaného Dr. S-a. Z přednesu žalovaných o účelu tohoto ustanovení, který jest ostatně nepřipustnou novotou, plyne spíše opak. Neboť z něho jest zřejmo, že zmíněné ustanovení mělo sloužiti spíše k zajištění náhradního nároku Dr. S-a proti Marii S-ové, kdyby musil o n zaplatiti dávku z majetku, nikoliv však k zajištění žalobců, kdyby tuto dávku musili zaplatiti o n i. Jestliže žalobci nepodali proti výměru berní správy mimořádný opravný prostředek k nejvyššímu správnímu soudu, pokud se týče neoznámili žalovaným výsledek stížnosti proti výměru tohoto úřadu, nemá to významu ve sporu o depuraci pohledávky, poněvadž to nemění nic na depurační povinnosti žalovaných. Míni-li žalovaní, že jim žalobci svým zaviněním způsobili škodu, jest jim volno, domáhati se náhrady této škody.

Čís. 7967.

**Zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 419 sb. z. a n., nebyly do-
tčeny řady lázní, schválené státní správou. Okolnost, že řady nevyho-
vovaly nynějším poměrům a právnímu stavu věci, mohla jen dáti podnět
k tomu, by byly příslušným úřadem vhodně upraveny.**

**Stížnost lázeňské správy proti výnosu zemské politické správy, jímž
byl změněn lázeňský řád, má odkladný účinek, byla-li správa lázní ve
výnosu poučena, že se může z rozhodnutí zemské politické správy do
určité lhůty odvolati a byla-li oním výměrem vyzvána, by až po uply-
nutí této lhůty předložila pozměněný lázeňský řád k připojení schva-
lovací doložky.**

(Rozh. ze dne 14. dubna 1928, Rv I 1464/27.)